

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

40. An Summus Pontifex potuerit, & de facto concesserit regularibus, ut possint excipere alienas confessiones sine licentia Parochi in ordine ad praeceptum annuæ confessionis? Et quid de Sacramento ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76359](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76359)

esset licitum id concedere, unde non est credendum ita concessisse unquam in generali concessione. Ita ille.

11. *Olivanus casus*, secundum aliquos, est de Sacerdotibus licentiatas in sacra Theologia, vel iure Canonico in aliqua universitate. Et ita hanc sententiam amplectati sunt gravissimi Doctores Ordinis Praedicatorum Gallus, Medina Bannez, quos secuti sunt Sebastianus Perez Episcopus Oxoniensis, & Doctor Petrus Martinez Compluten. vt refert Henriquez lib. 6. cap. 6. liter. E, quorum sententia probari potest: quia Academia, seu universitas per facultates & indulta sibi concessa à Sede Apostolica, examinat, & approbat praedictos licentiatos, nomine ipsius Papae: ergo tales iam obtinent à iure approbationem, mediante publico testimonio suae idoneitatis ab Academia nomine Papae sibi expedito, atque exhibitio.

12. Sed prolius hae opinio rejicienda est. Probatur primo, ex verbis Concilij Tridentini supra citatis sess. 23. cap. 15. nam, cum ibi dicitur, *vel alias idoneis indicetur non significatur*, quod quando publicè constat de sufficientia & idoneitate alicuius non sit necessaria Episcopi approbatio, vt falsè praedicti Doctores interpretantur, sed solum significatur quod ad hoc, vt Episcopus approbet aliquem in Confessarium, non est necessarium praemittere examen, si alius sciat illum esse idoneum, & sufficientem; quam intelligentiam esse apertam mentem Concilij, & verba ipsa, nisi extorqueantur, satis indicant. & vltus ipse confirmat, cum nullus, quantumcumque graduatus, audeat sine Episcopi approbatione, confessiones audire.

13. *Secundo* probatur, quia Pius V. concessit aliquando pro magno privilegio fratribus Mendicantibus, vt lectores illorum graduati in Theologia possent sine alia approbatione Episcopi audire confessiones facultatum, vt refertur in Motu proprio Gregorij XIII qui inseritur communiter edito sanctae Inquisitionis, quam concessio nem postea ipse Pius V. renouavit anno 1571. teste Henriquez ubi supra, declarans, Regulares etiam graduatos, & Lectores praesentandos esse Episcopo, licet vetet eos examinare: ergo manifestum est gradum Doctoratus non esse sufficientem sine Episcopi approbatione ad audiendas confessiones: & ita docent communiter omnes Doctores.

14. Et tandem *novus casus* certus erit de Sacerdotibus excipientibus Confessiones Regularium cum suorum superiorum licentia. Dicendum est, vt legitur in decreto supra citato Concilij Tridentini, non comprehendi penitentes Regulares, qui confiteri possunt cuilibet Sacerdoti ab Episcopo non approbato. Unde non tenentur, superiores Religionum, cum Confessarios assignant suis subditis, eos Episcopo praesentare, vt approbentur ad confessiones suarum subditorum audiendas: quin etiam concedere eis possunt facultatem, vt extra Religionem cuilibet Sacerdoti ab Episcopo non approbato confiteri possint. Fundamentum est, quia Concilium hanc legem expressè limitat respectu secularium: & ex alio capite, Religiosi iure antiquo valde confiteri poterant cuilibet Sacerdoti. Hinc inferitur, quando superior concedit subdito licentiam eligendi sibi Confessorem in itinere posse sibi eligere quemcumque, etiam ab Ordinario non approbatum: nam hoc ipso quod licentia non limitatur, censetur concessa in sua amplitudine.

15. Sed difficultas est, an idem dicendum sit de Equibus D. Iacobi, Alcantarae, Calatravae, &c.

& ad illam sic, me citato, respondet Amicus tom. 8. dist. 15. sess. 3. num. 97. Dubium est an hoc privilegio fruantur Equites S. Iacobi, S. Iacobi, Calatravae, Alcantarae, Montefra. Affirmant communiter Doctores apud Dianam tract. 2. de dubijs Regum. resolut. 10. Fundamentum est, quia isti sunt veri Religiosi per tria vota paupertatis, castitatis, & Obedientiae in manibus suorum Praelatorum emissa: ergo non secus ac reliqui Religiosi, confiteri possunt cuius Sacerdoti sine seculari, sine regulari, etiam ab Episcopo non approbato. Quae licet de iure vera sint; de facto tamen, vt notat ibidem Diana, consuetudo est in contrarium. Ita Amicus.

Quae hic est in tom. 7. tra. 1. Ref. 99. §. 2. & in tom. 1. n. 3. Ref. 22. §. Quae ad. & hic inf. in Refol. 79. §. Ex quibus, ante medium, & in aliis eorum annotationum.

RESOL. XL.

An Summus Pontifex poterit, & de facto concesserit Regularibus, vt possint excipere alienas confessiones sine licentia Parochi in ordine ad praecipuum annum confessionis.

Et quid de Sacramento Eucharistiae, an possint Religiosi laici distribuere eam absque licentia proprii Parochi, & Pastoris totò anno, excepto Festo Paschae, & ieiuniorum; Ex part. 8. tract. 1. Refol. 88.

S. R. Espondeo minime dubitandum Summum Pontificem posse dare facultatem confitendi aliis praeter Parochum, cum ipse sit omnium Parochus, & Pastor. Et id definitum fuit à Ioanne XXI I. in *Extrauagant. Vas electionis, de haereticis*, contra quendam Ioannem de Poliaco, quamuis neque ipse negauerit, vt bene aduertit Valquez in 3. part. tom. 4. quast. 93. art. 1. dub. 6. num. 2. talem potestatem extare Summo Pontifice, sed solum dixerit, decreto Concilij Lateranensis in cap. *omnis vtriusque sexus*, non posse tolli à Papa obligationem confitendi Parocho, nisi illi decreto derogetur. Unde non solum dicitur Poliacus, sed etiam Henricus de Gandavo quodlibet 10. quast. 2. existimantur fideles confitentes dictis Religiosis non satisfacere praecipuo annuae confessionis, ac proinde festè in anno teneri omnia sua peccata mortalia, quantumvis dictis Religiosis iam confessa, suo Parocho confiteri, aut alteri de eius licentia. Primo, quia in cap. *omnis vtriusque sexus*, dicitur, fideles teneri omnia sua peccata mortalia proprio Sacerdoti, aut alteri de eius licentia saltem semel in anno confiteri; per privilegia autem Religiosis concessa non est derogatum dicto capitulo, quia in eo continetur & determinatur praecipuum divinum confitendi proprio Sacerdoti, aut alteri de eius licentia saltem semel in anno: praecipuum autem diuino nequit derogari per privilegia Ecclesiastica? Ergo qui proprio Sacerdoti, alteri de eius licentia non confiteretur semel in anno, quantumvis dictis Religiosis confiteatur, non satisfacit dicto praecipuo. Secundo, quia in *Extrauagant. Ad verbera fructus*, edita à Martino V. quae refertur ab Henriquez in qua Martinus concedit Mendicantibus idem privilegium audiendi confessiones, addit: *Volumus autem quod hi qui fratribus confitebuntur, teneantur proprio Sacerdoti saltem semel in anno, prout generale Concilium constituit, confiteri*, Et in *Extrauagant. Vices, de Treuga & Pace*, edita à Sixto IV. dicitur, quod fratres Mendicantes desistant praedicare quod Parochiani non sunt obligati tempore Paschatis proprio Sacerdoti confiteri, quia ad id de iure tenentur.

Sup. hoc in tom. 1. tr. 3. lege doctrinam. Ref. 155. signanter à §. Sed quid quid, & vide etiam in tom. 5. tr. 10. Ref. 82. Signanter ante medium à vers. vnde explodenda, & in tom. 2. tr. 2. Ref. 23. lege Decretum S. Congregationis positum in §. Die 9. Iulij.

Sup. hoc lege doctrinam §. & ver Guon praerit.

ELIANAE
OMNIA
TO. III. IV. V
E. III

2. Sed his non obstantibus, Papam, ut dixi, habere potestatem Regularibus hoc concedendi, non est dubium, & de facto concessisse certum est, unde hodie dicendum est, fideles satisfacere præcepto confessionis annuæ, confitendo Religiosis habentibus a Summo Pontifice facultate, nec debere iterum eadem, aut alia peccata confiteri Parocho: nam privilegia Regularium, præsertim moderna, clarissime loquuntur, & fidelium omnium usus ita observat, & Clemens VIII. speciali Breui ita declaravit: 2. Decembris, anno 1592. ut refert Cardinalis de Lugo de Sacrament. Pontif. disp. 19. scilicet. 2. m. 27. & Coninck de Sacrament. disp. 8. dub. 9.

3. Sed dices Primum privilegium non dari alicui in præiudicium alterius; daretur autem, si fideles confiteri Religiosis, non tenerentur confiteri proprio Parocho, tum propter alias rationes, tum quia Parochus non potest agnoscere vultum pecoris sui, & iudicare an fideles digni essent, quibus Eucharistia administraretur. Respondeo nullam fieri iniuriam Parocho, quod Papa, vel Episcopus, quibus ipsius iurisdicção aliquo modo est subordinata, per se fidelium sibi subditorum confessiones audiant: ergo neque quod id præsent per alios ab ipsis deputatos, cum non minus hoc, quam illud agere possint. Et satis est quod ipsi hunc, aut illum iudicaverint idoneum ad Eucharistiam recipendam: eorum enim sententiæ Parochus stare debet, & tutus est in conscientia.

4. Dices Secundo, in cap. omnis viriusque sexus, præcipi ut quilibet semel in anno confiteatur proprio Sacerdoti, aut alicui de illius licentia. Respondeo, per propriam Sacerdotem ibi non ita intelligi Parochum, ut superiores excludantur: si enim hoc ita esset, sequeretur nullus posse in Paschate confiteri Episcopo, aut etiam Summo Pontifici, sine Parochi licentia, quod absurdissimum est. Per proprium ergo Sacerdotem intelligendus est omnis ille, qui habet iurisdictionem ordinariam in hoc foro, cuiusmodi sunt Summus Pontifex, & Episcopus. Quare satis est confiteri illis, aut de eorum licentia, quæ peccantibus concessa censetur, eo ipso quod aliquos, ad confessiones eorum audiendas, deputaverint.

5. Ad alia verò argumenta superius posita, respondendo, quod ex concessione facultatis data Regularibus non derogatur iuri diuino modificato in cap. omnis viriusque sexus, confitendi proprio Sacerdoti vel alteri de licentia illius: saltem semel in anno, quia, qui ex licentia & ex privilegio Romano Pontificis audit confessiones (ut audiunt Religiosi) verè audit illa ex licentia proprii Sacerdotis, quia Romanus Pontifex, quamvis non sit proprius Parochus est tamen proprius Sacerdos, & Pastor omnium fidelium, & non alienus; & in dicto cap. omnis, nomine proprii Sacerdotis non tantum intelligitur Parochus, sed etiam quicumque habens iurisdictionem ordinariam, sed quam etiam habent Romani Pontifices, & reliqui Episcopi. Ex quo constat ad prius fundamentum adversariorum.

6. Et ad posterius, desumptum ex Martino V. & ex Sixto IV. respondemus, eo tempore privilegium audiendi confessiones antea à Bonifacio VIII. in Extravag. super Cathedram, de sepulchris, & Benedicto XI. in Extravag. Inter cunctas de privilegiis absolute absque exceptione alicuius confessionis, Mendicantibus concessum, quod Ioannes XXII. supponit in Extravag. Vas electionis, de hæreticis, in qua sententiâ Ioannis de Polacco damnauit, fuisse eo modo dictum limitatum à Martino V. & à Sixto IV. iam tamen antiquum privilegium

concessum à Bonifacio VIII. & à Benedicto XI. fuisse absolute, absque exceptione alicuius confessionis à Romanis Pontificibus, iterum nostris, & reliquis Mendicantibus reuocatum, ut constat ex Bullis ipsi concessis. Et idem Cardinalis de Lugo ubi supra sic ait. De illa limitatione Martini V. & Sixti IV. dicendum videtur illos non voluisse quidem obligare penitentem ad confitendam eadem peccata item Parocho; id enim absurdum esse dixit Benedictus XI. Extravaganti, Inter cunctas, de privilegiis, sed solum, ut licet nunc possunt apud Religiosos Eucharistiam sumere, excepta communione Paschali, suam debent à Parocho recipere: si tunc, licet per totum annum possint confiteri Religiosis, Paschali tamen tempore, quando pro communione annua suscipienda debebant confiteri, eam confessionem apud Parochum facerent, vel apud alium de eius licentia. Unde, qui tunc non haberet materiam necessariam confessionis, non debebat Parocho confiteri: & hoc pro tunc in usu fuit, ut hoc saltem actu Parochum recognoscerent; postea tamen hoc etiam sublatum fuit, & relicta sola communio Paschalis apud Parochum ex obligatione facienda. Ita Lugo; cui adde Vasquez loco citato, num. 18.

7. Notandum est tamen hic obiter quod licet in Clementina Religiosi, de privilegiis, prohibuitur sit generaliter omnibus Religiosis, Eucharistiam laicis distribuere absque licentia proprii Pastoris, iam tamen à Sede Apostolica concessum est Minoribus Observantiæ, & Societati, & consequenter omnibus aliis, quibus Mendicantium privilegia communicantur, ut toto anno, excepto festo Paschæ Resurrectionis, possint omnibus fidelibus in suis templis Eucharistiam ministrare imò ut concedant facultatem aliis Sacerdotibus, ut tam in dictis templis omnibus fidelibus ministrent.

8. Sed circa hoc privilegium concessum à Pontifice Regularibus, nota quod Navarrus in summa, cap. 2. num. 52. & Henriquez lib. 8. cap. 5. nomine festi Paschæ, intelligunt diem ipsam Resurrectionis, & Paschatis, ita ut in eo nequeant dicti Religiosi Eucharistiam secularibus ministrare, non solum illis, qui eam sumunt ad satisfaciendum præcepto annuæ communionis, sed nec illis qui ex sola devotione illam sumere intendunt.

9. Sed contraria opinio est tenenda cum Vasquez in 3. part. tom. 3. disp. 2. 19. cap. 3. Suarez disp. 72. scilicet. 2. & aliis, qui nomine festi Paschæ, seu Resurrectionis intelligunt communionem propriam illius festi, proxt extenti ad quindecim dies, à Dominicæ in Ramis numerantur iuxta usum Ecclesiæ, ita ut Religiosi sic privilegiati tantum prohibeantur administrare communionem, quæ intenditur satisfieri præcepto annuæ communionis. Quod etiam re ipsa sentit Agidius quæst. 82. art. 3. n. 31. & merito: quia Pontifices dicta exceptione tantum intendunt excipere communionem, quia satisfieri præcepto annuæ communionis, ut fideles pro implatione præcepti annuæ communionis ad proprios Parochos recurrant. Ergo nomine festi Paschæ intelligunt totum tempus Paschale, in quo potest satisfieri præcepto non materialiter, quasi toto eo tempore non possint Religiosi sic privilegiati Eucharistiam administrare volentibus ex sola devotione communicare, quia verè possunt etiam in de ipso Resurrectionis; sed formaliter, ita ut tantum prohibeantur Eucharistiam ministrare volentibus præcepto annuæ communionis satisfaciere.

RESOL.

Sup. hoc in tom. 2. v. 2. Ref. 2. 2. & in aliis eius annot.

Sup. hoc in tom. 2. v. 2. Ref. 18. 6. Nec obstat sententia & in Ref. 2. 4. Diffinitas. sed lege eam per totum & in Ref. 2. 4. Nota tamen cursum ante medium, ut fecundus & in tom. 4. n. 2. Ref. 17. 4. ante medium à veris fit mant. & in Ref. 18. 3. sed contra; cursum ad finem.

Sup. hoc in Ref. 1. 2. nota præterita & Hoc supponit, & in aliis eius not. & nota præterita.